

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobce **Mgr. L. R.**, se sídlem x, zastoupeného společností Daňové a účetní služby s.r.o., se sídlem Zbraslavská 12/11, 159 00 Praha 5 – Malá Chuchle, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno – střed, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2014, č. j. 6340/14/5000-14301-708995,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou na poštu dne 20. 05. 2014 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2014, č. j. 6340/14/5000-14301-708995 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil sedm platebních výměrů na úrok z prodlení vydaných Finančním úřadem pro Středočeský kraj (dále jen „finanční úřad“) dne 4. 10. 2013. Žalobce byl vyrozuměn

- 1. platebním výměrem na úrok z prodlení čj. 3418468/13/2106-24802-201595 o předpisu úroku z prodlení za dobu od 25. 10. 2007 do 16. 1. 2012 ve výši 16.913,- Kč týkající se daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období od 1. 7. 2007 do 30. 9. 2007,

2. platebním výměrem na úrok z prodlení čj. 3418469/13/2106-24802-201595 o předpisu úroku z prodlení za dobu od 25. 1. 2008 do 16. 1. 2012 ve výši 78.418,- Kč týkající se DPH za zdaňovací období od 1. 10. 2007 do 31. 12. 2007,
3. platebním výměrem na úrok z prodlení čj. 3418470/13/2106-24802-201595 o předpisu úroku z prodlení za dobu od 25. 4. 2008 do 16. 1. 2012 ve výši 86.680,- Kč týkající se DPH za zdaňovací období od 1. 1. 2008 do 31. 3. 2008,
4. platebním výměrem na úrok z prodlení čj. 3418471/13/2106-24802-201595 o předpisu úroku z prodlení za dobu od 25. 7. 2008 do 16. 1. 2012 ve výši 42.120,- Kč týkající se DPH za zdaňovací období od 1. 4. 2008 do 30. 6. 2008,
5. platebním výměrem na úrok z prodlení čj. 3418473/13/2106-24802-201595 o předpisu úroku z prodlení za dobu od 26. 1. 2009 do 16. 1. 2012 ve výši 28.847,- Kč týkající se DPH za zdaňovací období od 1. 10. 2008 do 31. 12. 2008,
6. platebním výměrem na úrok z prodlení čj. 3418474/13/2106-24802-201595 o předpisu úroku z prodlení za dobu od 27. 4. 2009 do 16. 1. 2012 ve výši 36.576,- Kč týkající se DPH za zdaňovací období od 1. 1. 2009 do 31. 3. 2009 a
7. platebním výměrem na úrok z prodlení čj. 3418475/13/2106-24802-201595 o předpisu úroku z prodlení za dobu od 26. 10. 2009 do 16. 1. 2012 ve výši 3.660,- Kč týkající se DPH za zdaňovací období od 1. 7. 2009 do 30. 9. 2009.

Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí koliduje s principy legitimního očekávání a dobré správy. Uvedl, že v návaznosti na doměření DPH za zdaňovací období let 2007 až 2009 požádal dne 20. 2. 2013 podle § 156 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) o posečkání daně, a to zpětně od původních dat splatnosti jednotlivých daňových povinností. Finanční úřad jeho žádosti vyhověl rozhodnutím o posečkání úhrady daně ze dne 15. 3. 2013, č. j. 742887/13/2106-24802-201595 (dále též „rozhodnutí o posečkání“), přičemž z textu tohoto rozhodnutí podle žalobce jednoznačně vyplývá, že žádosti bylo vyhověno, jak bylo žádáno, tj. od původních dat splatnosti jednotlivých daňových povinností. Proto se proti němu žalobce neodvolával.

Následně však finanční úřad vydal shora uvedené platební výměry na úrok z prodlení za období od původních dat splatnosti jednotlivých daňových povinností do data náhradní lhůty splatnosti odvozené od uplynutí lhůty 15 dnů od doručení rozhodnutí, jímž byla zamítnuta odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům na DPH, tj. do 16. 1. 2012. Vyměření úroku z prodlení se žalobce bránil odvoláními, avšak ta byla zamítnuta napadeným rozhodnutím s argumentem, že rozhodnutím o posečkání bylo povoleno posečkání až od data 16. 1. 2012.

Žalobce však namítá, že v rozhodnutí o posečkání se finanční úřad vůbec se žádostí žalobce nevypořádal a byť je v něm datum 16. 1. 2012 uvedeno, označuje pouze datum náhradní lhůty splatnosti a v kontextu podané žádosti ani nemůže mít jinou vypovídací hodnotu. Žalobce nebyl schopen dovodit, že uvedené datum má nějak širší vazbu na jeho žádost a měl za to, že je v rozhodnutí uváděno např. vlivem nastavení softwaru ADIS apod. Měl-li finanční úřad v úmyslu nevyhovět žádosti žalobce o zpětné posečkání daně od původních dat splatnosti, měl se s touto částí žádosti žalobce řádně vypořádat a odůvodnit, proč mu nevyhověl a daň posečkal teprve od data 16. 1. 2012. Takto byl žalobce připraven o právo polemizovat s rozhodnutím o posečkání, protože se domníval, že jeho žádosti bylo

vyhověno. Z uvedení data 16. 1. 2012 v celkovém rozpisu splátek dlužné daně podle žalobce nelze dovozovat, že finanční úřad dostatečně odůvodnil svou vůli nevyhovět žádosti.

Žalovaný v první řadě poukázal na to, že napadené rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobce dne 20. 3. 2014 a s ohledem na podací razítko soudu s datem 23. 5. 2014 vyvstává otázka včasnosti žaloby. Ve věci samé žalovaný v plném rozsahu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, na němž trvá. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce cestou této žaloby ve skutečnosti polemizuje s rozhodnutím o posečkání, proti němuž se však i přes řádné poučení neodvolal. Pokud jde o institut posečkání daně představující možnost poskytnutí značné úlevy daňovému subjektu odložením úhrady daňové povinnosti na pozdější termín, aniž by musel platit úrok z prodlení, správce daně má právo se od žádosti daňového subjektu odchýlit, jak potvrzují i závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22. 4. 2011, č. j. 2 Afs 88/2010-70, publikovaném pod č. 2347/2011 Sb. NSS. Z rozhodnutí o posečkání přitom podle žalovaného jasně vyplývá, že posečkání bylo povoleno zpětně od 16. 1. 2012. Skutečnost, že finanční úřad podanou žádost neakceptoval zcela, přitom plyne i z toho, že finanční úřad v příloze rozhodnutí o posečkání jasně a zřetelně uvedl, že poslední splátku lze uhradit nejdéle do 31. 12. 2015, ačkoliv žalobce žádal, aby poslední splátka mohla být uhrazena do února 2018. Žalobce sám připouští, že datum 16. 1. 2012 je v rozhodnutí o posečkání výslovně uvedeno a z kontextu rozhodnutí je podle žalovaného zřejmé, že právě od tohoto data je posečkání povoleno. Žalobce byl v řízení zastoupen daňovým poradcem a nelze se tak ztotožnit s jeho tvrzením, že nebyl schopen dovodit, že uvedení data 16. 1. 2012 má nějakou širší vazbu na jím podanou žádost. Jestliže se žalobce proti rozhodnutí o posečkání neodvolal, toto rozhodnutí nabylo právní moci a zákonným důsledkem toho bylo vydání platebních výměrů na úrok z prodlení stanovený v souladu se zákonem i s principy dobré správy a legitimního očekávání.

Žalobce v replice konstatoval, že žalobu podal na poštu dne 20. 5. 2014, tedy v zákonné lhůtě. K věci samé namítl, že pokud bylo úmyslem finančního úřadu povolit posečkání až od 16. 1. 2012, bylo jeho povinností podle § 102 odst. 3 a 4 daňového řádu své úvahy řádně odůvodnit. Jak plyne z rozsudku NSS ze dne 17. 8. 2011, č. j. 9 Afs 10/2011-92, není-li z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, proč správní orgán nepovažoval argumentaci účastníka řízení za důvodnou, je nutno takové rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Třebaže je zástupce daňovým poradcem, ani do dnešního dne není schopen dovodit, proč bylo posečkání daně povoleno od data 16. 1. 2012. I přes snahu poskytovat služby na co nejvyšší profesionální úrovni byl zástupce jednoduše obsahem rozhodnutí o posečkání uveden v omyl, protože se domníval, že žádosti bylo plně vyhověno. Uvedení data 16. 1. 2012 bez bližšího odůvodnění nemůže podle žalobce napravit nezákonnost tohoto rozhodnutí. Platební výměry na úrok z prodlení byly zcela nepochybně vydány v návaznosti na toto nezákonné rozhodnutí o posečkání, a proto je evidentní, že je na ně třeba pohlížet jako na nezákonné, protože samy vycházejí z nezákonného rozhodnutí. Žalobci vyšel najevo úmysl finančního úřadu teprve z platebních výměrů na úrok z prodlení, nelze tedy akceptovat argumentaci žalovaného, že mu nic nebránilo v podání odvolání proti rozhodnutí o posečkání. V případě neúspěchu žaloby by žalobce měl pocít, že se finančnímu úřadu podařilo žalobce a jeho daňového poradce nachytat evidentně nezákonným rozhodnutím, které se na první pohled jeví jako plně vyhovující žádosti, nicméně v důsledku uvedení určitého data bez jakéhokoli zdůvodnění je jim přičítáno k tíži, že nevydedukovali skutečný úmysl finančního úřadu. Zamítnutím žaloby tak bude žalobce zbaven možnosti polemiky s finančním úřadem o tom, proč nebylo jeho žádosti plně vyhověno.

Soud vyzval účastníky řízení, aby se vyjádřili, zda ve věci požadují nařídit jednání. Vzhledem k tomu, že žalobce se v poskytnuté lhůtě nevyjádřil a žalovaný s tímto postupem vyslovil výslovný souhlas, soud o žalobě rozhodoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

Ze správního spisu soud v první řadě zjistil, že napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno do datové schránky dne 20. 3. 2014. Vzhledem k tomu, že žaloba byla podána k poštovní přepravě dne 20. 5. 2014, musí soud konstatovat, že žaloba je včasná. Protože napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. a jsou splněny i ostatní podmínky řízení, soud se zabýval věcí samou a v rámci tohoto dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

Součástí správního spisu je i rozhodnutí o posečkání ze dne 15. 3. 2013, které bylo dne 18. 3. 2013 doručeno do datové schránky zástupce žalobce a nebylo proti němu podáno odvolání, v důsledku čehož nabylo právní moci uplynutím 30denní odvolací lhůty, tj. dne 17. 4. 2013. Výrok rozhodnutí o posečkání je formulován následně:

„Shora uvedený správce daně podle § 156 odst.1 zákona č.280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "daňový řád") na základě žádosti výše uvedeného daňového subjektu o rozložení úhrady daně a příslušenství daně na splátky zaevidované dne 20.02.2013
pod čj. 207165/13/2106-24802-201595

p o v o l u j e

rozložení úhrady daně na splátky:

Daň z přidané hodnoty.

splatnost daně ke dni	v částce Kč
z toho splátky:	
ode dne	nejdéle do dne
16.01.2012	22 021.00
17.01.2012	28.02.2013
16.01.2012	22 312.00
17.01.2012	31.12.2013
17.01.2012	31.01.2014
	10 000.00

...“

Výrok rozhodnutí o posečkání pokračuje a podrobně formou tabulky na dalších dvou stranách stanoví, odkdy do kdy se posečkává s platbou nedoplatků na DPH a v další části i s platbou dlužného penále. Z výroku je zřejmé, že jsou připuštěny měsíční splátky ve výši 10.000,- Kč s tím, že ovšem zbytek nedoplatků je zesplatněn nejpozději k datu 31. 12. 2015. Po tabulce následuje opět textová část výroku, v níž jsou stanoveny bližší podmínky povolení úhrady daně a příslušenství daně ve splátkách pro případy zpoždění úhrady splátky a v případě doručení rozhodnutí po datu splatnosti úvodních splátek a v níž jsou v závěru stanoveny platební informace (č. účtu, konstantní a variabilní symboly). Následuje jediný odstavec odůvodnění, v němž se konstatuje, že finanční úřad vyhověl žádosti a umožnil rozložení úhrady na splátky do 31. 12. 2015 s tím, že před datem konečné splatnosti daně a jejího příslušenství může žalobce opětovně požádat o povolení splátek, přičemž finanční úřad opětovně posoudí sociální a majetkové poměry žalobce. Poté je připojeno poučení mj. o možnosti podat odvolání ve lhůtě 30 dnů a konečně příloha představovaná splátkovým kalendářem.

Poté finanční úřad vydal dne 4. 10. 2013 shora zmíněných sedm platebních výměrů na úrok z prodlení vypočítaný vždy do 16. 1. 2012, proti nimž se žalobce odvolal s poukazem na to, že bylo přece vydáno rozhodnutí o posečkání.

Ve spise je dále založeno rozhodnutí finančního úřadu ze dne 2. 12. 2013, č. j. 3902302/13/2106-24802-201595, jímž bylo žalobci sděleno, že rozhodnutí o posečkání pozbývá z důvodu prodlení s úhradou DPH za 3. čtvrtletí 2013 o 4 dny účinnosti dnem 25. 10. 2013.

Dne 20. 3. 2014 bylo zástupci žalobce doručeno napadené rozhodnutí, v němž žalovaný poukázal na možnost finančního úřadu povolit posečkání i v jiném rozsahu, než bylo žádáno, a na to, že posečkání bylo povoleno až od 16. 1. 2012 a proti tomu se žalobce neodvolal. Povinnost hradit úrok z posečkání tak žalobci vzniká až od data 16. 1. 2012, do uvedeného data naopak finanční úřad správně žalobce vyrozuměl o úroku z prodlení.

Podle § 156 daňového řádu může správce daně na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen "posečkání"),

- a) pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu,
- b) pokud by byla ohrožena výživa daňového subjektu nebo osob na jeho výživu odkázaných,
- c) pokud by neprodlená úhrada vedla k zániku podnikání daňového subjektu, přičemž výnos z ukončení podnikání by byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období,
- d) není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou, nebo
- e) při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň (odst. 1). Správce daně rozhodne o žádosti o posečkání do 30 dnů ode dne jejího podání (odst. 2). V rozhodnutí, kterým bylo vyhověno žádosti o posečkání, se stanoví doba posečkání a posečkání může být vázáno i na další podmínky (odst. 3). Posečkání lze povolit nejdříve ode dne splatnosti, a to i zpětně (odst. 4). Posečkání nesmí být povoleno na dobu delší, než je lhůta pro placení daně (odst. 5).

Podle § 157 odst. 1 a 2 daňového řádu po dobu povoleného posečkání nevzniká daňovému subjektu povinnost uhradit úrok z prodlení (odst. 1). Za dobu posečkání vzniká daňovému subjektu povinnost uhradit úrok z posečkané částky, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 7 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí (odst. 2).

Z citované právní úpravy plyne, že po dobu posečkání, které může být povoleno i zpětně, skutečně nemůže správce daně po daňovém subjektu požadovat úhradu úroku z prodlení. Rozhodné však je, zda a v jakém rozsahu bylo posečkání povoleno. Z ustanovení § 156 odst. 3 daňového řádu přitom plyne, že doba posečkání, popř. i další podmínky posečkání mají být uvedeny v rozhodnutí o posečkání. Vzhledem k tomu, že závazný a vynutitelný je pouze výrok rozhodnutí, musí být tyto okolnosti uvedeny ve výroku rozhodnutí o posečkání.

Rozhodnutí o posečkání, jež je založeno ve spisu, odpovídá tvrzením žalovaného. Rozhodně z jeho výroku neplyne, že by jím bylo žádosti žalobce vyhověno plně. Takový dojem by mohlo na straně žalobce, resp. jeho zástupce, vyvolat pouze v případě, pokud by si

přečetl pouze první větu výroku rozhodnutí. Tuto první větu je však třeba vnímat v kontextu celého výroku a odůvodnění. Bez toho se žalobce nemůže úspěšně dovolávat toho, že byl uveden v omyl a že mu bylo založeno legitimní očekávání. Jakkoliv odůvodnění rozhodnutí o posečkáni je skutečně naprosto kusé a toto rozhodnutí by bylo nutno vyhodnotit jako nepřezkoumatelné, pokud by vznikla potřeba je na základě opravných prostředků přezkoumávat, nelze důvodně tvrdit, že z něj plyne, že by bylo žádosti žalobce plně vyhověno. I z kusého odůvodnění muselo být žalobci evidentní, že jeho žádosti plně vyhověno nebylo, neboť jako konečný termín splatnosti bylo stanoveno (oproti požadavku v podané žádosti) již datum 31. 12. 2015.

Současně si žalobce (popř. alespoň jeho daňový poradce) měl být s ohledem na ustanovení § 156 odst. 3 daňového řádu vědom, že výrok rozhodnutí o posečkáni musí obsahovat povinný údaj o povolené době posečkáni. I přes skutečně velmi omezenou přehlednost tabulky, která je součástí výroku rozhodnutí o posečkáni, jež se tím dostává téměř na samou hranu srozumitelnosti (jejímu porozumění by pomohlo přesnější slovní označení jednotlivých sloupců, třeba i poznámkou pod čarou, která by mohla být obsažnější než několikaslovné nadpisy řazené do tabulky), je přitom tento údaj zjevně obsažen právě v prvním sloupci tabulky, kdy z porovnání opakovaně vyznačeného dne splatnosti daně či penále (16. 01. 2012) a data, od něž se s platbou daně či penále posečkává (vždy 17. 01. 2012), je možné vyrozumět, že v předchozím období s platbou daně posečkáno není. S ohledem na to, že za tabulkou následují údaje o podmínkách posečkáni, nemohl mít přitom žalobce (jeho daňový poradce) rozumné pochyby o tom, že předmětná tabulka je součástí výroku a má tedy význam pro rozsah a splatnost jeho daňových povinností. Za takové situace se měl zajímat o to, proč se ve výroku rozhodnutí o posečkáni opakovaně uvádí data 16. a 17. 01. 2012 a pokud dospěl k závěru, že jde o chybu v textu způsobenou nastavením daňového informačního systému finančního úřadu, bylo třeba na to reagovat uplatněním žádosti o opravu zřejmých nesprávností podle § 104 daňového řádu a přinutit tak finanční úřad k nápravě, resp. alespoň k vysvětlení problému v rámci odůvodnění, jehož by se mohl v nynější situaci s odkazem na vyvolané legitimní očekávání dovolávat. Druhou možností samozřejmě bylo podání odvolání s argumentem, že rozhodnutí o posečkáni je s ohledem na žalobcem vnímaný rozpor dat ve výroku s větou deklarující povolení posečkáni daně podle něj nesrozumitelné. I takto by se nepochybně dočkal podrobnějšího vysvětlení situace a mohl by tak uplatnit svou argumentaci proti jen částečnému vyhovění žádosti.

V žalobě předestřený dojem, jež mělo rozhodnutí o posečkáni na žalobce učinit, je tak spíše důsledkem jeho vlastní nepozornosti či liknavosti, a nikoliv důsledkem postupu finančního úřadu, jímž snad měl být v rozporu se zásadou dobré správy „nachytán“ a jímž mu mělo vzniknout napadeným rozhodnutím zmařené legitimní očekávání. Žalobce nebyl zbaven možnosti polemizovat s rozhodnutím o posečkáni, pouze sám k takové polemice nepřistoupil, a to z důvodů, jež zcela či v převažující míře leží na jeho straně. Jestliže proti rozhodnutí o posečkáni nepodal odvolání, takové rozhodnutí se stalo pravomocným. I kdyby bylo reálně nezákonné, nemůže tím žalobce již úspěšně argumentovat, pokud později nedošlo k jeho zrušení na podkladě mimořádných opravných prostředků, neboť žalovaný i on sám je pravomocným rozhodnutím vázán.

V tomto směru lze připomenout konstatování rozšířeného senátu NSS v nedávném usnesení ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Afs 161/2014-84, v odst. 42 a 46: „*Správní akt je v souladu se zásadou presumpce správnosti a platnosti zákonný a existující, zavazující své adresáty, třebaže snad vadný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou*

formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 13. 5. 2008, čj. 8 Afs 78/2006-74, č. 1629/2008 Sb. NSS, který se zabývá nicotností správního aktu). I proto se daňový subjekt proti nezákonně uložené dani musí bránit, a to ve lhůtách zákonem stanovených. Po uplynutí těchto lhůt se nezákonnost stane nenapravitelnou. Jak totiž správně uvedl první senát ve věci Polygon BC (viz bod [29] shora), platební výměr na daň z převodu nemovitostí podle smlouvy, která se posléze ukázala absolutně neplatnou, není nicotným, ale toliko nezákonným. Po marném uplynutí lhůt k podání mimořádných opravných prostředků podle zákona o správě daní a poplatků již není jak takovýto platební výměr odstranit.

(...) v zásadě veškeré majetkové nároky podléhají promlčení či prekluzi, ledaže zákon stanoví výslovně jinak. Institut časově podmíněného uplatnění majetkových pohledávek se sice může zdát často nespravedlivý, jeho finalita by však neměla zastřít základní, a možno říci ústavní hodnotu, totiž, že přináší do společnosti stabilitu a jistotu. "Prekluze nebo promlčení nejsou v tomto pojetí samoúčelné, ale naopak reflektují přirozený běh ekonomického života jako takového" (rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2009, čj. 1 Afs 15/2009-105, bod 19). Z požadavku právní jistoty vyplývá, že po uplynutí zákonem stanovené, a tedy zásadně předvídatelné doby, má přednost zachování statu quo, byť nezákonného, před absolutní materiální spravedlností (takto viz rozsudek ze dne 16. 1. 2009, čj. 7 Afs 4/2008-64)."

Napadené rozhodnutí tedy zcela správně respektuje skutečnost, že rozhodnutí o posečkání nabylo právní moci a se splatností daně bylo žalobci posečkáno až od data 16. 1. 2012. Ani případná nepřezkoumatelnost rozhodnutí o posečkání daně pro nedostatek důvodů na zákonnost takového postupu žalovaného nemůže mít jakýkoliv vliv. Žalovaný se tím žádným způsobem nedostal do rozporu se zásadou legitimního očekávání či zásadou dobré správy. Žaloba je tak nedůvodná, což vedlo k jejímu zamítnutí podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému, kterému by jinak jako úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. února 2016

Olga S t r á n s k á , v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová